

A GILLETTE MALANDRINO PROFESSZORA

Másnap találkozóm volt egy lakásbérlet miatt. Lisszabon fantasztikus város volt, de a lakbérek miatt alig megfizethető, így kénytelen voltam a főváros utolsó határvidékén kikötni, a történelmi peremvidéken: AMADORA BORDEA-ban.

A környék jellegzetes volt, mert a Portugáliában élő külföldi közösség otthonául szolgált, de nemcsak portugál állampolgárok éltek ott – akadt néhány beszivárgott is, olyan, mint én.

Apa és fia jött elém, hogy fogadjanak, de amikor beléptem a házba, egy emeletes ágyat mutattak, amelyen három másik emberrel osztoztam, egy 9 négyzetméteres szobában, egy háromszobás lakásban, ahol kilencen éltünk, egy fürdőszobával, egy kis konyhával, három hűtővel és állandó vendégként csótányokkal – mindez nagyjából 60 négyzetméteren, havi 230 euróért.

Így pontosan havi 70 euró maradt az evésre és a megélhetésre, de valami mást is megértettem: egy tanfolyamon vettem részt arról, hogyan kell a szegényeknek megtanulniuk bánni a gazdagsággal – és ezt senki sem tanítja.

A srácok egyenként odajöttek bemutatkozni, megmondták a nevüket és a származási országukat, és figyeltek, hogy kiderítsék, hogyan viselkedem, és rasszista vagyok-e.

Mindenkire rámosolyogtam, és mindenkit a saját nyelvén köszöntöttem: ANGOLA, MOGADISU, SÃO TOMÉ, BRAZÍLIA, PORTUGÁLIA, KÍNA, OROSZORSZÁG és SZAÚD-ARÁBIA.

Aznapi este meghívtak a vacsorájukra – az alkalmat azért rendezték, hogy üdvözljenek. Én voltam a csoport legidősebb tagja, és miután húsz percig

félénken beszélgettem mindenkivel, abban a pillanatban született meg az új portugál identitásom, amikor meghallottam, hogy így szólítanak:

A malandrino professzor

Mindannyian fiatal srácok voltak, akik anyákat, feleségeket vagy barátnőket hagytak hátra, messze az otthonuktól és a szeretteiktől, és elhatároztam, hogy elmesélek nekik egy igaz, megélt történetet – cserébe mindegyiküktől kapok egy reakciót, amely segít felmérnem a jellemüket és a személyiségüket. Egyikük sem ismerte a módszeremet.

Elmeséltem nekik, hogy 2021-ben megengedtem magamnak egy nyaralást Brazíliában, Natal városában – amely a dűnéiről és a helyi szertartásairól ismert –, ahol, amikor a nappal éjszakába fordult, a lányok a dűne tetejéről hátrafelé ereszkedtek le, egyenesen a lent rendíthetetlenül várakozó férfiak felé, hogy megismerkedjenek velük és új kapcsolatokat építsenek, talán még jövőt is maguknak.

Negyven napig maradtam abban a városban – igazi brazil karanténom volt –, de soha nem vettem részt a játékban. Néző maradtam, és figyeltem.

Ma jobban gondolom, mint valaha, mennyire hasznomra vált, hogy megismertem Brazíliát – még a Gillette női vezérigazgatójának váratlan érkezésével együtt is –, és ha valaha a hazájáról kérdezne, ezt mondhatnám neki:

A DŰNÉK SZERTARTÁSÁT

ISMEREM,

DE SOHA NEM VETTEM RÉSZT BENNE,

MERT SENKINEK SEM KÍNÁLOK JÖVŐT,

CSAK JELENT.

Abban a városban a rektor lányával történt eset döbbsített meg a legjobban, akivel véletlenül ismerkedtem meg egy hétfő este egy szinglibulin.

Száz papírkártyával érkeztem, amelyeket előre elkészítettem, rajtuk a nevemmel és egy brazil telefonszámmal, és kiosztottam őket a helyiségben lévő nőknek – azoknak, akik tetszettek, és akik azt mondták, hogy szinglik, elváltak vagy özvegyek. Másnap négyükkel találkoztam a szupermarketben, ahogy a férjükkal és a gyerekeikkel vásároltak, és nem esett egy szó sem, csak néma pillantások.

Camilla, a rektor lánya, gyönyörű és lehegerlő nő volt. Ő vitt haza délután kettőkor, és este tízkor engedett el, és ott értettem meg, hogy az odafönti kollégám meg akart büntetni – meg akarta értetni velem, hogy egy nő ezer férfit is legyőzhet, de ezer férfi nem győzhet le egy nőt.

Részletekbe nem bocsátkozva: utána egyenesen elvittem vacsorázni egy olasz étterembe, és két üveg fehérbort meg tizennégy homárt rendeltem csak neki. A brazil pincér megkérdezte, kérek-e bruschettát, de a kimerültség – vagy az áruló hallásom – miatt a szót „bussettának” hallottam, én pedig már amúgy is kimerült voltam, és kész arra, hogy elmeneküljek.

A szobában minden srác nevetett, mintha hipnotizálták volna őket – még mindig a szerelem eladásának tizenkét oldalas Amazon-változatánál tartottak. Hogyan folytathattam volna úgy, hogy ne kockáztassam, hogy felrobbannak?

Lezártam a beszélgetést, és aludni mentem.

Másnap reggel mindenki a házban azt mondogatta, hogy „brazil bussetta” és „bussettero”, ami a kolumbiai spanyolban buszsofőrt jelent – de a szójáték így is mindenkit megmosolyogtatott.

2025. november 22-én mentem el, és mindenki sajnálta, hogy elmegyek – még a csótányok is, amelyek velem aludtak az ágyamban, elszomorodtak egy pillanatra, mert csak abban a pillanatban, amikor boldog voltál valakivel, és ő elmegy, érted meg, mi az, ami soha többé nem lesz a tiéd.

Ferdinando